

cia, ja son molts, moltíssims els que *d'ulls en-dins* veuen les coses tal com son; mes, del nas per amunt, ho observen a través de cristalls més o menys colorits, ab objecte de disfrassar les coses, segons el color que a l'Amo y Senyor seu, li convinga. D'altres n'hi ha que... ¡pobrets! se coneix que *l'ull* el tenen per poca cosa, doncs tot ho veuen de *color de gos com fuig*; d'aquestos direm que tenen *pa a l'ull*, y no cal preocuparsen per no esser la nostre missió fer *obrir l'ull* a ningú, car creiem que, el que'n els temps actuals, tinguent us de raó, encare es *ull cluc*, ja cal que's desi.

A n'els primers son a quins nosaltres hem de dirigir les nostres magnètiques *ullades*, a n'els *bufarem l'ull* pera treure'ls la brossa que voluntariament hi porten. Molts d'aquesta mena, s'han atrevit, com si diguessim, a posarnos *el dit a l'ull*, calificant d'immoral y poca solta la nostra acció periodística. Nosaltres, joves de *l'ull viu*, com si res; ja estem curtits en les lluites, ahont hi juguen les rencunies de guerrers ab boina y espueles—per quins si que *l'ull* del sol dels seus desitjos se'ls es ben *clucat*—y les intrigues de capelleta que cap mal ens poden fer.

¡Pobre Jaumet, si d'ells se refia y pobres d'ells, si d'ell esperen! Sembla que tranquilament, desde Venecia, els fa *l'ullet* tot dient:—Aneu fent, marcos, y envieu-me alguna *pela*.

Res te d'extrany que'n aquesta ciutat, ahont tothom sab que deu anys enrera, ningú s'atrevia a dir *aquesta boca es meua*, quedin encare reminiscencies del antiquat domini absolut y aquest pretingui imposarse devant de tota manifestació externa. Mes a n'els *ullaires* ningú'ls atura, pró tampoc ens volem imposar per la raó de la forsa—be prou podriem si volguessim—sinó per la forsa de la raó.—¿Eh que'ns ha sortit be la frasse final, malgrat sigui tan suada? ¡U! que descansats hem quedat tots, uf...!

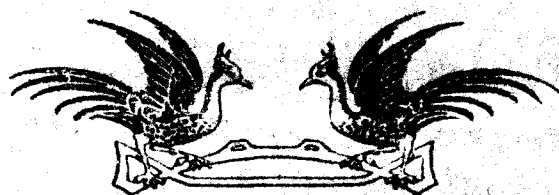
Tornemhi. ¿Que'ns diuen immorals? *buena*; ¿que'ns diuen pocas soltes y males pates? també *bue-*

no; donarem una *ullada* als que aixís ens tracten y, despullats de les seves investidures, al cap de vall trovarem que tots tenen *l'ull* al mateix lloc, o, millor dit, que son homes com suposen de nosaltres, ab els mateixos defectes que ells critiquen.

Nosaltres, per raó de joventut, tenim alegria bon humor, *estem d'ullera* y fem les coses ab tota la naturalitat. Ells, trevalen sempre sota'l mantell de la foscor, amparats ab l'escut de la Santa religió que la meitat postergan ab sos actes de vida privada

Vinguin anatemes, ploguin sobre nosaltres amenases de tota mena, que no *aclucarém pas l'ull* ni'ns farán torcer de camí; com més ens apretin, més dret tindrem a la defensa y més gran será la la nostra victoria. Per de prompte, ja podeu cantar:

*Amaguis, senyor don Pau,
que li volen fer l'ull blau.*

QUESTIÓ DE PUNTES

La intimitat en les plàtiques ingènues de nostres modistetes, es lo més agradable pera els nois de L'ULL; sobretot quant ens podem delectar ab una d'aquelles *ignocentes frasses* que fan devenir el plácit coloret a la cara.

Eram a càla D..., d'ahont soms assidus concurrents, y la gentil P... exposave unes puntes precioses pera'ls baixos d'uns pantalons, que, veureis allí ahont eran destinats, farien desconcertar al cèlibe més adelit. Com ses companyes son tan mirades que fins trovarien péls a un parell de boles de billar, varen trovarles massa estretes, a lo que ella, ab el donaire y senzillesa habituals, va contestar:

—Millor, aixís no'm baixarán.